

den behøver de kun at spørge sig selv om. Det er faktisk det, der ligger i udkastet.

Foranstaltningerne skal, som hr. Gert Petersen også har gjort opmærksom på, gennemføres i en bestyrelse, hvor en vedtagelse skal have to tredjedele flertal; også budgettet skal vedtages med to tredjedele flertal. Det er det, man kalder overstatslig myndighed, for det betyder, at man med kvalificeret flertal kan stemme Danmarks repræsentant ned i denne bestyrelse, som i øvrigt kommer til at arbejde bag lukkede døre. EU-Kommissionen skal sidde med ved møderne og får lov til at få indsigt i noget, som dette Folketing ikke kan få noget at vide om.

Hvis der opstår fortolkningsstridigheder om, hvad vi har skrevet under på, er det ikke os i Folketinget, der kommer til at træffe afgørelser om, hvordan tingene skal fortolkes, men EF-Domstolen. Det er dette sidste, som måske i virkeligheden er det allermest alvorlige, for det flytter til syvende og sidst den endelige kompetence til at udvikle dette her i retning af et unionspoliti over til EF-Domstolen, og vi ved jo alle, at EF-Domstolen er et politisk organ, hvis hovedmålsætning er at fremtvinge en dynamisk unionsudvikling. Derfor kan man ikke komme uden om, at hele konstruktionen, hvor meget man så end kommer med forsikringer, omsvøb og forbehold – dette er kun et udkast osv., som ministeren siger – er en glidebane frem mod et unionspoliti.

Hvis det så var sådan, at ministeren havde fremlagt nogle præcise, bestemte krav, som fjernede hvert enkelt af disse punkter, som jeg nu har nævnt her, kunne ministeren måske med nogen ret sige, at der ikke var besluttet noget endnu, og at det kun var rygter og formodninger, vi diskuterede i dag, men sådan er det jo ikke. Den danske regering har – og ministeren må korrigere mig, hvis det ikke er rigtigt, men det er min forståelse af det – i alt væsentligt godkendt alle disse ting, som jeg står og siger her, på møderne, og det tror jeg ikke ministeren tør gå herop og bestride.

Der er måske ét punkt, som den danske regering endnu ikke har godkendt, men jeg hørte ikke, at det kunne føre til, at den danske regering så ville sige nej, og det er det spørgsmål, om der også i dette her skal være en politisk efterretningstjeneste, altså om dette diffuse begreb terrorisme også skal indbefattes i de kriterier, man registrerer mistænkte personer efter. Jeg forstod ministerens svar sådan, at man fra dansk side så mindelig gerne ville undgå, at

dette politiske område kom med ind, men at man faktisk ikke havde tænkt sig at blokere for konventionen, selv om det kommer ind, og så kan jeg altså ikke konkludere andet, end at vi så faktisk godt ved, hvordan det ender. Derfor synes jeg slet ikke, det er urimeligt, at vi i dag så klart kan sige, at Danmark bør sige nej til dette.

Jeg vil godt om registreringen sige, at der bliver tale om et overordentlig voldsomt antal registreringer af enkeltpersoner, og der vil være en hel række undtagelsesbestemmelser fra enhver form for kontrol med disse ting. Det vil være sådan, at en person ikke kan få oplyst, om han eller hun er registreret, hvis f.eks. Europol mener, at udleveringen af denne oplysning til personen vil stride mod Europols ordentlige virksomhed, som det vist nogenlunde kan oversættes til – ellers må ministeren korrigere oversættelsen – eller hvis det strider mod den offentlige sikkerhed – et fuldstændig diffust begreb, som man også kender fra andre efterretningstjenester. I realiteten får Europol med disse bestemmelser om registre nu lov til at registrere, hvem de finder det for godt at registrere, og vi ved godt, at det også vil blive ud fra politiske kriterier.

Ministeren siger, at der vil blive ført en eller anden form for kontrol med det her, og det vil ikke blive af Europa-Parlamentet. Men Enhedslisten har sådan set heller ingen ønsker om, at Europa-Parlamentet skulle påtage sig den opgave – den vil det slet ikke kunne løfte – og vi er også modstandere af, at Europa-Parlamentets beføjelser skal udvides. Men det må dog være indlysende, at hvis man skulle have en politisk efterretningstjeneste, skulle den parlamentariske kontrol da ligge her i Folketinget.

Nu kan man jo ikke sige, at den parlamentariske kontrol med vores egen efterretningstjeneste her i Danmark er voldsomt imponerende, men vi kunne i princippet da i hvert fald her i Folketinget beslutte, at den skulle være effektiv. Det kan vi ikke med Europol. Der foreligger ingen forslag om parlamentarisk kontrol og ingen sikkerhed for, at Folketinget nogen sinde, hvis vi afgiver disse beføjelser, vil kunne få noget som helst at vide om, hvad der foregår. Det er realiteten, og jeg har ikke hørt noget krav fra den danske regerings side om, at det skulle være anderledes. Jeg kunne såmænd godt nævne endnu flere punkter, men det tillader taletiden ikke, så vi må arbejde videre i udvalget med alle disse punkter og med den danske regerings mangel på position i forhandlingerne.